

παρέμβαση στους τοίχους της σχολής από το αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου

Πάντειο πανεπιστήμιο: όταν σβήνουν τα φώτα

Τους τελευταίους μήνες και μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι εναντίον της συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα, από μπράβους του αφεντικού της Οικονομάκη (ΟΙΚΟΜΕΤ Α.Ε.), το ζήτημα των συνθηκών εργασίας και των υπεργολαβιών στον κλάδο του καθαρισμού έχει ανοίξει κοινωνικά.

Αυτό που ίσως δεν έχει γίνει κατανοητό είναι ότι και το πάντειο πανεπιστήμιο έχει τις δικές του «Κωνσταντίνες». Οι υπεργολαβίες και οι δουλεμπορικές συνθήκες εργασίας δεν υπάρχουν μόνο στον ΗΣΑΠ και το μετρό. Σε κάθε δημόσια υπηρεσία, στις τράπεζες, στα νοσοκομεία, τις εφορίες και τα αμαξοστάσια των λεωφορείων, τα γραφεία πολιτικών, ακόμη και στο κτίριο της ΓΣΕΕ υπάρχουν κάποιες χιλιάδες εργαζομένων (κατά βάση γυναικών, μεταναστριών και πολλές φορές χωρίς χαρτιά) που εξαναγκάζονται να έχουν σκυμμένο το κεφάλι, κλειστό το στόμα, με το μόνο «δικαίωμα» που τις/τους στοιχειώνει να είναι αυτό της οριακής επιβίωσης.

Η καθημερινή εκμετάλλευση των καθαριστριών στη γλώσσα του εργατικού δικαίου μεταφράζεται σε μη καταβολή ενσήμων, σε απλήρωτες υπερωρίες, χαμηλότερους μισθούς απ' ό,τι προβλέπουν οι συμβάσεις, απολύσεις, εκβιασμούς, απειλές, σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμοί.

Πριν ανοίξουν τα ρολά της σχολής το πρωί ή όταν σβήσουν τα φώτα των αμφιθεάτρων αργά το βράδυ, κάποιες σκιές διακρίνονται μέσα από τα θολά τζάμια. Είναι οι φιγούρες που θα φροντίσουν για την καθαριότητα των αιθουσών, των διαδρόμων, των γραφείων, των γραμματειών. Είναι 22-επίσημα- φιγούρες που εργάζονται για την δουλεμπορική εταιρία ΑΝΑΞ Α.Ε., με έδρα την πόλη των Τρικάλων. Δουλεύουν χωρίς ένσημα, οι περισσότερες/οι χωρίς να γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, με συμβάσεις αμφιβόλου περιεχομένου. Η επικοινωνία μαζί τους δεν ενδείκνυται. Από τη μία οι επόπτες του αφεντικού Νταλίδη που δεν επιτρέπουν τη συνομιλία με τους εργαζόμενους/ους για τις συνθήκες εργασίας τους. Από την άλλη ο καθωσπρεπισμός και τυχοδιωκτισμός του φοιτητικού ρόλου, για τον οποίο πανεπιστήμιο σημαίνει μόνο μαθήματα, σημειώσεις και εξετάσεις. Όλα τα άλλα είναι παράπλευρα, είναι ασήμαντα, δεν αφορούν.

Περίεργα πράγματα... Από τη μία οι κύκλοι της διανοήσης, οι θιασώτες του ευρωπαϊκού διαφωτισμού, που προσπαθούν να μας πείσουν ότι η ανθρώπινη ζωή έχει αναχθεί στη μεγαλύτερη αξία του 21ου αιώνα. Και από την άλλη «η αναθέτουσα αρχή δε φέρει καμία ευθύνη εάν συμβεί ατύχημα στο προσωπικό του αναδόχου ή σε τρίτους κατά την εκτέλεση των εργασιών καθαριότητας» (από τη σύμβαση με την εταιρεία καθαρισμού, 24 Οκτώβρη 2008). Στα αμφιθέατρα γίνεται λόγος για τον Άνθρωπο, αλλά μέχρι εκεί, στη θεωρία. Εξάλλου, στο σημερινό πανεπιστήμιο η γνώση που μεταφέρεται είναι αποκομμένη από το κοινωνικό πεδίο, το φοιτητριάτο ζει μέσα σε μία γυάλα όπου οι ισορροπίες πρέπει να επιβληθούν και να διατηρηθούν.

Έχουμε συνείδηση και στεκόμαστε πλάι στις καθαρίστριες και τους καθαριστές. Στεκόμαστε πλάι σε αυτές τις άορατες φιγούρες που τους τελευταίους μήνες έχουν βγει μπροστά και διεκδικούν τα αυτονόητα. Αξιοπρέπεια και να πληρώνονται αυτά που δουλεύουν.

* Την Τρίτη 31 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε, ύστερα από ανοιχτή συνέλευση που κάλεσε η κατάληψη Αιθρίου, μονοήμερη κατάληψη της πρυτανείας του Παντείου με αίτημα, μεταξύ άλλων, να σταματήσει το πανεπιστήμιο να αναθέτει σε εργολάβους διάφορες λειτουργίες του (π.χ. καθαρισμός).

Για την επίθεση στο στέκι μεταναστών

Στις 24 Φλεβάρη, άγνωστοι επιτέθηκαν με χειροβομβίδα στο στέκι μεταναστών, στον πεζόδρομο της Τσαμαδού. Πρόκειται για έναν κοινωνικό χώρο με πολιτικά χαρακτηριστικά που λειτουργεί τα τελευταία 12 χρόνια στα Εξάρχεια. Αποτέλεσμα της επίθεσης ήταν να προκληθούν ζημιές στα τζάμια των γύρω κτιρίων από την έκρηξη καθώς η χειροβομβίδα, που στόχο είχε να πέσει στο εσωτερικό του στεκιού, δεν κατάφερε να σπάσει το διπλό τζάμι του παραθύρου. Σε περίπτωση που η χειροβομβίδα είχε πετύχει το στόχο της, θα μιλάγαμε για δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ο προφανής στόχος της επίθεσης, ήταν **δολοφονικός** απέναντι στους παρειρισκόμενους της συζήτησης που διεξαγόταν εκείνη την ώρα στο στέκι (συζήτηση καλεσμένη από τους *αντιρρησίες συνείδησης*).

Ο τρόπος που έγινε η επίθεση (από 2-3 άτομα δηλαδή), που δεν θέλησαν να αφήσουν κάποιο στίγμα τους, αφήνει πολλά ανοιχτά ενδεχόμενα σχετικά με την ταυτότητα τους. Θα μπορούσαν να είναι από χρυσαυγίτες ή άλλα συγγενικά τους φασιστοειδή έως και μπάτσος, παρακρατικοί ή και παραστρατιωτικοί.

Παρόλα αυτά, αυτό που μπορούμε να δούμε το γεγονός μέσα στη χρονική συγκυρία στην οποία συνέβη και πώς εν τέλει προσπαθούν να την αξιοποιήσουν τα ΜΜΕ και το κράτος. Μέσα στο κλίμα που έχει διαμορφωθεί τρεις μήνες μετά την εξέγερση του Δεκεμβρη η δολοφονική αυτή ενέργεια είχε σκοπό να τρομοκρατήσει και να σπείρει το φόβο τόσο σε όσους αγωνίζονται, όσο και στην ευρύτερη κοινωνία.

Το σημείο που έγινε η επίθεση δεν ήταν τυχαίο καθώς πρόκειται για έναν κοινωνικό χώρο που βρίσκεται στα Εξάρχεια, περιοχή που αποτελεί πεδίο κοινωνικών-πολιτικών διεργασιών και συμβολισμών αλλά και που είναι άμεσα συνδεδεμένη με την εκδήλωση εξεγερτικών διαδικασιών και πρακτικών μέσα στα γεγονότα του Δεκεμβρη.

Τα μέσα ενημέρωσης ακόμη μια φορά ήρθαν και αυτά να παίξουν το ρόλο τους, έσπευσαν να εντάξουν το γεγονός μέσα σε ένα γενικότερο κλίμα έντασης και αναταραχής που επικρατεί τους τελευταίους μήνες στο κέντρο της Αθήνας, πράγμα που ανέκαθεν προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν σαν άλλοθι για να εφαρμοστεί το αίτημα τους για περισσότερη «ασφάλεια» και αστυνόμευση.

Έχνανε όμως, ότι η εξέγερση του Δεκεμβρη εμπειρίει βία, βία όμως ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, ενάντια στη σαπίλα της δημοκρατίας τους, που δολοφονεί, βία που ήρθε σαν απάντηση στην καθημερινή καταπίεση. Μα πάνω απ' όλα ξεχνάνε ή μάλλον προσπαθούν να επιβάλλουν τη λήθη πάνω στο γεγονός ότι η εξέγερση είχε κοινωνικό-ταξικό χαρακτήρα και συλλογικοποιημένες δράσεις. Ότι μέσα λοιπόν και να χρησιμοποιήσει το κράτος, για να πάρει τη δύναμη του συλλογικού από τα χέρια μας, δεν θα το πετύχει.

Η «ένταση» εκφράστηκε στους δρόμους, στις καταλήψεις, στις ανοιχτές συνελεύσεις και εκεί θα παραμείνει.

Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις

Κατά την εξέγερση του Δεκεμβρη, αλλά και όλο το διάστημα που την ακολούθησε και συνεχίζει μέχρι σήμερα, αναδείχτηκε και διαχύθηκε η πρακτική της κατάληψης ως μια διαδικασία εδαφικοποίησης της αντίστασης και της αλληλεγγύης και ανάπτυξης αυτοοργανωμένων και συλλογικών δράσεων. Γι' αυτό και το τελευταίο διάστημα οι κατειλημμένοι χώροι βρίσκονται στο στόχαστρο του κράτους σε μια προσπάθεια του για διαχείριση και αναστροφή

του κοινωνικού κλίματος μετά την εξέγερση.

Στα μέσα Μάρτη δημοσιεύεται άρθρο στον *Ελεύθερο Τύπο* για τα κατειλημμένα κτίρια που ανήκουν στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, υπαγορευμένο κατευθείαν από την ασφάλεια, και αμέσως μετά ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Σανιδάς ζητά να γίνει έρευνα σχετικά με αυτά τα κτίρια, την ταυτότητα των καταληψιών και για ποιους λόγους οι υπεύθυνοι των κτιρίων δεν φρόντισαν να εκδιωχθούν οι καταληψίες. Το ιδεολογικό περιεχόμενο αυτής της κατασταλτικής προσπάθειας συνοδεύεται και με πολλά άλλα άρθρα σε εφημερίδες που στοχοποιούν τους κατειλημμένους χώρους εντός των σχολών -τα αυτοδιαχειριζόμενα και αντιεξουσιαστικά στέκια- ρίχνοντας λάσπη και

Προβολές ταινιών

Μέσα στον Μάρτιο στο χώρο του στεκιού πραγματοποιούνται προβολές ντοκιμαντέρ και βίντεο, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις ακολουθεί και συζήτηση. Στις 17 Μαρτίου προβάλλονται δύο βίντεο για την εξέγερση του Δεκεμβρη του 2008, στις 24 Μαρτίου ντοκιμαντέρ για το πείραμα του Στάνφορντ (ακολουθεί και συζήτηση σχετικά με τους κοινωνικούς ρόλους και τις ταυτότητες), ενώ στις 31 Μαρτίου προβάλλεται το ντοκιμαντέρ «Μία ματιά στην punk και d.i.y. σκηνή στην Ελλάδα» (ακολουθεί συζήτηση για το θέμα ως κοινωνική σχέση, την αντικουλτούρα και το lifestyle).

* Στις 5 Φλεβάρη το πάντειο διοργανώνει εκδήλωση σχετικά με το ρόλο των Μ.Μ.Ε. στην εξέγερση του Δεκεμβρη. Στο πάνελ συμμετέχουν ο Brady Kiesling (πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στο Ιράκ), ο Π. Μανδραβέλης (δημοσιογράφος) και η Πέρσα Ζέρη (καθηγήτρια). Οι δύο τελευταίοι ομιλητές είναι μεταξύ αυτών που συστηματικά με άρθρα σε εφημερίδες (*Καθημερινή*, *Ελεύθερος Τύπος*) αποτελούν μέρος ενός ενορχηστρωμένου σχεδίου στοχοποίησης και καταστολής των αυτοοργανωμένων αντιεξουσιαστικών χώρων στα πανεπιστήμια.

Πριν την έναρξη της εκδήλωσης γράφονται συνθήματα στην αίθουσα, αναρτάται πανό, ενώ μοιράζεται και προκήρυξη του στεκιού στην είσοδο του αμφιθεάτρου.

* Στις 23 Ιανουαρίου πραγματοποιείται στην αίθουσα 209 εκδήλωση για τη *συμβολή του πανεπιστημίου και της επιστημονικής έρευνας στις ανάγκες του σύγχρονου καπιταλισμού*. Παράλληλα παρουσιάζεται και *μπροσούρα για τα ερευνητικά ινστιτούτα* που έχει κυκλοφορήσει από το στέκι.

επιχειρώντας την αποπολιτικοποίησή τους.

Προφανώς η πραγματικότητα δεν αποτυπώνεται στα τηλεπαράθυρα και τις αστικές φυλλάδες αλλά στην καθημερινή παρουσία και δράση των στεκιών μέσα και έξω από τις σχολές. Μια δράση που διαρρηγνύει τον συντηχιακό χαρακτήρα της φοιτητικής καθημερινότητας, κινούμενη σε μια αντιθεσμική και αντιεξουσιαστική κατεύθυνση, που χτίζει δεσμούς αλληλεγγύης μέσα σε ένα ατομικιστικό περιβάλλον, που δεν της αρκούν μερικά κατειλημμένα τετραγωνικά μέτρα αλλά διαχέεται σε όλο το κοινωνικό πεδίο, που δεν συμβιβάζεται με τα κούφια λόγια περί «κακής εκπαίδευσης» αλλά επιδιώκει το σηματοπείραμα του εκπαιδευτικού εργοστασίου.